

presărată cu momente de pantomimă, interpretate de Lisa, actrița care se amestecă în acest univers al drogurilor, dar vocea dramaturgului nu ascunde decât o ironie blândă, acesta își privește cu îngăduință personajele, amuzându-se o dată cu cititorii, care ar putea deveni chiar spectatori. Ultima piesă din volum, **Noi nu suntem îngeri**, avându-l ca autor pe genevezul Philippe Lüscher, se naște din mantaua teatrului expresionist german. Didascaliile inițiale vorbesc

despre intențiile autorului: „Piesa a fost construită ca un oratoriu. Kurt vorbește printre fulgurații. În contrast, Mama vorbește sacadat, întretăiat”. Replicile sunt scurte cuplete poetice, dar de la intenție la realizare e drum lung și succesiunea aceasta de poeme nu face decât să-i enerveze pe spectatori, mai ales când într-un oratoriu sunt prezente diferite părți anatomice rușinoase.

Ar fi fost poate mult mai multe lucruri de spus despre antologia sibiană, dar

ne oprim aici. Am dori ca inițiativa editurii Nemira să continue, ca principiile de selecție a pieselor în secțiunea Spectacole-lectură a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu să fie mai rafinate și ca măcar o parte dintre dramaturgii în devenire să aibă parte de spectacole montate și de aplauze la scenă deschisă. Dar până atunci, cred eu, mai e cale lungă...

Iulian Băicuș

50 aniversări

„Thalia ex Ponto“

În primăvara aceasta am fost pentru prima dată la Teatrul „Ovidius” din Constanța. Am intrat în sala de spectacol, i-am cunoscut pe artiștii care adună astăzi aplauze, dar și pe cei care ieri s-au bucurat de ele.

Întâiul meu „popas” la Teatrul „Ovidius” a însemnat și întâlnirea cu întreaga istorie a slujirii Thaliei la Pontul Euxin. Și asta pentru că am participat acolo la un moment aniversar: pe 2 mai 2001 s-au împlinit 50 de ani de când s-a înființat Teatrul Dramatic constănțean, 50 de ani de când a avut loc spectacolul inaugural cu **O scrisoare pierdută**.

Gazdele – trupa actuală a teatrului, organizatorii jubileului – și-au așteptat emoționați și cu nerăbdare „musafirii”, adică pe (regizori, actori, scenografi, compozitori, coregrafi, dramaturgi...) acei care fie că și-au primit botezul artistic la Constanța, dar au urmat apoi alte „drumuri” (Ștefan Iordache, Smaragda Olteanu, Daniela Anencov, Silviu Purcărete, Dominic Dembinski...), fie că și-au petrecut câțiva ani din carieră aici. Pereții foaierei erau ornați cu afișele unor spectacole jucate mai demult (ca de exemplu **Nora** și **soacra** de Carlo Goldoni, **Nu va fi război în Troia** de Jean Giraudoux, **Fluturi, fluturi** de Aldo Nicolaj...) sau cu caietele-program ale acestora, hârtia purtând amprenta galbenă a timpului. Dar privirile celor prezenți erau atrase de un stand încărcat de cărți. Se lansa un volum „greu” de sens și informații semnat de Georgeta Mărtoiu și Anaid Tavitian: **Thalia ex Ponto la cumpănă de milenii**. Deși autoarele spun că nu au scris o monografie, cartea amintește momentele cele

mai frumoase și semnificative din activitatea Teatrului Dramatic și a celui de păpuși, cuprinde mărturii, amintiri, fotografii din spectacole. Cred că s-a reușit ca ea să fie ceea ce se dorește: „o cărticică pentru suflet”. Chiar dacă aniversarea nu a fost însoțită de o reprezentație teatrală, pe scena constănțeană a avut loc, totuși, un spectacol: unul de gală, al generațiilor. Au fost chemați în luminile rampei și li s-au înmănat premii și medalii unora dintre actorii care au fost aici de la început, precum Zoe Caraman, dar și aceluia care li s-au alăturat în timp – Emil și Marcela Sassu, Ileana Ploscaru, Agatha Nicolau, Iolanda Mugur, Lucian Iancu, Virgil Andriescu...

Sala era aproape plină. În rândurile din față se găseau și cei mai tineri membri ai trupei. Au fost însă și locuri goale... Cei cărora le erau destinate nu mai puteau veni să le ocupe. Dar nici o clipă de tristețe nu a întunecat atmosfera. A existat doar regretul și nemulțumirea că în această stagiune teatrul nu a avut decât o singură premieră, că festivalurile care au prilejuit montări celebre în aer liber, pe nisipul tomitan – Serile de Teatru Antic –, nu mai au loc.

Dar, la urma urmei, de ce să fim triști? Teatrul „Ovidius” este abia la semi-centenar.

Alina Mang

